

Zeker van haar zaak

boekerij.nl

Anita Nauta

Zeker van haar zaak

Amber verkoopt vintagekleding en heeft helemaal
geen tijd voor de liefde. Tot een onverwachte
bezoeker alles op zijn kop zet.

ISBN 978-90-599-0104-9
ISBN 978-94-023-2174-6 (e-book)
ISBN 978-90-528-6622-2 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp en -beeld: © Bürosüd
Auteursfoto: © Inge Wachtelaer
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Anita Nauta en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Nicole

1

‘Moby! Moby Dick! Waar ben je? Moby!’

In de bosjes naast me klonk een dof geritsel. Mijn hart maakte een sprongetje tot in mijn keel. Hoopvol keek ik in de richting waar het geluid vandaan kwam. Ik zocht naar twee driehoekige oortjes en een poezelig snuitje tussen het grijsgroene loof. Het geritsel werd luider en kwam steeds dichterbij. Plots kwam er een gespierd onderbeen uit het struikgewas tevoorschijn. Daarna volgde nog een been, een slobberig grijs short met grote steekzakken en twee stevige armen met knoestige handen. In één ervan bungelde een blauw plastic zakje met donkerbruine vuiligheid, in de andere een tang. Niet mijn kat maar een onbekende man dook uit het groen op. Met ingehouden adem registreerde ik zijn uit de kluiten gewassen lichaam, donkere baard, wilde haardos en helderblauwe, nieuwsgierige ogen. Hoewel hij eruitzag als een struikrover, leek hij me een vriendelijke variant.

‘Zoek je een walvis? Dan moet je nog even verder lopen en bij het eerste paadje links afslaan. Dan kom je uit bij de zee.’

Hij keek me grijnzend aan. Ik scande hem van top tot teen. Wat deed hij hier met dat vieze zakje, dat gereedschap en die verleidelijke glimlach? Mijn hart bonkte tegen mijn borstkas.

‘Ik, eh, ik zoek mijn kat.’

Het spiertje van mijn onderlip trok onwillekeurig samen. Ineens besepte ik dat dit gebied wel erg groot en onherbergzaam was voor mijn kleine hartendief. En misschien ook wel voor mezelf.

De struikrover trok zijn borstelige wenkbrauwen op. Alles leek solide aan deze man. Iemand op wie je kon bouwen. Hij had een aardig gezicht, althans, wat ik ervan kon zien. Een groot deel ging schuil achter dik, donker, krullend haar. Zijn halvemaanvormige wangen, rechte neus en licht gerimpelde voorhoofd hadden een zongebruinde gloed. Als hij zijn baard zou afscheren zou dat vast een vreemd gezicht zijn. Net zoals zijn gezicht nu ook vreemd was voor mij. Toch voelde het eerder vertrouwd. Al kon je een vreemde uiter-aard nooit meteen vertrouwen.

‘Een kat?’

Hij keek me vragend aan en draaide zich naar me toe. Samen keken we naar de weg die zich voor ons uitstrekte. Er was niets te zien, behalve de eindeloze rij rode klinkers. Uitgesleten in het midden, opbollend en afbrokkelend aan de zijkant, licht afbuigend naar rechts. In de verte werd de begroeiing steeds lager. Mijn hoop nam af dat Moby Dick hier ergens rondscharrelde. Wat had een kat te zoeken in het zand tussen prikkende bramenstruiken?

Ali Baba streek met zijn hand over zijn baard en krabde er wat aan voor hij weer naar mij keek.

‘Hoe is die hier eigenlijk terechtgekomen? Ik bedoel, wie neemt zijn kat nu mee naar de duinen?’

Het zakje slingerde door de lucht toen hij zijn armen vragend omhoogstak. Hopelijk geen poepzakje, dacht ik, al zag ik geen hond, en ook geen kat.

Ik sloot mijn ogen en ademde diep in en uit. Dat had ik geleerd tijdens de yogalessen die ik volgde. Adem in, adem uit. Het kalmeerde me als ik gestrest was en niet meer helder kon denken of normaal kon reageren.

‘We zitten in een van de huisjes hierachter.’

Met mijn hoofd gebaarde ik naar het begin van het pad waar het kleinschalige vakantiepark lag waar ik sinds gister verbleef.

‘Het was een lastminutevakantie en ik kon zo snel geen oppas vinden. Dus ik heb mijn katten meegenomen. En één ervan, Moby Dick dus, is vanochtend ontsnapt.’

Hij keek me serieus aan en ineens voelde ik me belachelijk. Hoe dom kon ik zijn om de katten mee te nemen en te denken dat ze rustig op mijn schoot zouden gaan liggen of languit op bed, zoals thuis? Misschien was Moby wel terug naar huis aan het wandelen, honderdvijftig kilometer hiervandaan. Je las of hoorde wel eens van die ongelooflijke verhalen over verdwaalde huisdieren die na weken komen aanlopen alsof ze een ommetje door het dorp hadden gemaakt. Graatmager en uitgehongerd, waarbij je jezelf afvroeg hoe ze het hadden overleefd.

‘Die kan nooit ver weg zijn,’ sprak de man met de baard monter. ‘Het heeft niet veel zin om hier verder te zoeken. Waarschijnlijk is hij dicht bij het huisje en wacht hij op een rustig moment om weer naar binnen te glippen. Heb je al geprobeerd om hem met wat eten te lokken?’

Hij sprak kalm en zelfverzekerd, alsof hij eerder met dit bijtje had gehakt. Misschien was hij wel dierenverzorger of een hulpverlener.

‘Ja, ik heb met de zak kattenvoer geschud, de koelkast open- en dichtgedaan en met een lepeltje op een schoteltje getikt. Geen spoor van Moby Dick.’

Hij lachte. Ik vroeg me af wat er zo grappig was aan deze situatie en begreep het pas toen hij zijn volgende vraag stelde.

‘Waarom een walvisnaam voor een kat?’

‘Toen ik hem net had gekregen, lag hij met zijn bolle buikje languit op de bank en ik moest meteen denken aan een gestrande walvis.’

En dus werd het Moby Dick,' vertelde ik hem met een diepe zucht.

De herinnering aan mijn kleine poezenbeest maakte me nog wanhopiger.

Het was inderdaad beter om terug te gaan naar het huisje en daar te wachten. Als het moest zou ik wachten tot het donker werd, tot alle deuren waren gesloten, alle kinderen in bed lagen en alle ouders voor de tv zaten. Hij zou vast wel honger krijgen en weer naar binnen komen om te kijken of er nog iets te eten viel. Ik draaide me om.

'Zal ik anders met je meelopen? Ik moet ook die kant op.'

Hij vroeg het beleefd en leek te wachten op mijn toestemming voor hij in beweging kwam.

Ach, waarom niet? Een beetje morele steun kon ik wel gebruiken.

Zwijgend liepen we naast elkaar over het pad. Ik was me sterk bewust van zijn aanwezigheid en vroeg me af hoe ik een zinnig gesprek met hem kon beginnen. Mijn hoofd leek niet meer te functioneren. Hij beroerde iets in mij. Of was het de nabijheid van zijn lichaam die me verwarde? Er had al heel lang niemand meer zo dicht bij me gelopen, en al helemaal geen knappe man. Ondertussen hield ik mijn oren gespitst en bleef ik om me heen spieden. Bladeren bewogen zachtjes. Voor onze voeten roetsjte een eekhoorntje de weg over. Geen Moby Dick die er achteraan rende.

Veel sneller dan verwacht waren we terug bij het park. Voor de ingang bleven we staan. Hij keek om zich heen, ik keek naar hem. Hij leek me écht een leuke man. Mijn hart maakte weer een sprongetje.

'Hopelijk vind je hem snel terug. Als hij er morgen nog niet is, moet je misschien wat flyers ophangen.'

Zouden de eerste vierentwintig uur ook cruciaal zijn voor vermiste dieren? Mijn hoofd boog naar beneden. Ik keek naar mijn tenen, die uit mijn slippers staken en had geen idee wat ik moest doen. Mijn nagels hadden dringend een laagje lak nodig.

'Wil je anders mijn telefoonnummer voor het geval je nog hulp

nodig hebt? Ik woon hier vlakbij.’

Zijn vriendelijke gezicht, de heldere ogen, dat warrige haar en die woeste baard... Er fladderde weer iets, alleen dit keer niet in de struiken maar in mijn eigen buik. Zo’n leuke man die spontaan zijn nummer aanbood, dat moest wel pure liefdadigheid zijn, iets anders moest ik er niet achter zoeken. ‘Nee, dank je,’ hoorde ik mezelf zeggen. ‘Ik red me wel.’

Ook al voelde het op dit moment niet zo, tot nu toe was het me altijd gelukt, mezelf redden. En trouwens, ik was op zoek naar Moby Dick en niet naar een man, hoe leuk hij me ook leek.

Hij keek me met een peilende blik aan en haalde zijn schouders op.

‘Het komt wel goed,’ zei ik, terwijl de kleur van zijn ogen me de adem benam. Kristalblauw. Als een bergmeer waar ik halsoverkop in zou willen duiken. Heel even leek het alsof ik er een aarzeling in zag. Misschien was het de spiegeling van mijn eigen terughoudendheid.

‘Vast wel,’ zei hij bemoedigend en hij stak zijn duim omhoog. ‘Succes!’

Hij liep verder en ik keek hem na tot zijn brede rug een klein zwart stipje was.

Over het platgetrapte gras liep ik naar het huisje. De zon scheen hoog boven de bomen en de felle stralen spatten uiteen op de motorkap van mijn oude Fiatje, dat me gelukkig niet in de steek had gelaten. Het was muisstil, totdat een merel begon te fluiten. Vanuit mijn ooghoeken zag ik een donkere schim in de richting van de statige eiken aan de rand van het terrein schieten. Een mollige kat nam een aanloop, klampte zich met zijn nagels vast aan een van de brede stammen en tiggerde moeizaam omhoog. Nog niet eens halverwege liet hij los en met een enorme zwaai sprong hij weer op de grond. Als een zak aardappels plofte hij neer. Dat kreeg je ervan als je zowel je

eigen eten als de restjes van een ander opeet, dacht ik opgelucht, terwijl Moby Dick naar me toe kwam sluipen.

Nadat ik Moby eten had gegeven en hem in de slaapkamer had opgesloten, genoot ik van een uitgebreide douche. Ik pakte een vrolijk groen jurkje met de opdruk van rode kersen uit mijn weekendtas. Het geschulpte randje aan de halsopening en de korte pofmouwtjes gaven me altijd het gevoel alsof ik nog een jong en onbezorgd meisje was. De oranje nagellak die ik op mijn tenen aanbracht paste er niet echt bij, maar zag er wel feestelijk uit. Ik mocht tenslotte best vieren dat mijn kat weer terecht was.

Niet te geloven dat ik in mijn volwassen slaapshirt en op slippers het huisje uit was gerend om hem te zoeken. Wat moest die man wel niet van me denken? Zonder make-up en met ongekamd haar had ik als een halvegare de naam van een walvis geroepen. Nou ja, ik zou hem toch nooit meer tegenkomen, dus wat maakte het uit?

Met een volle pot koffie, twee dikke plakken zelfgebakken bananenbrood en mijn tekenspullen installeerde ik me in een van de plastic kuipstoeltjes op het kleine terras. Ik genoot van de rust en de zekerheid dat de katten veilig bij me in de buurt waren. Het werd tijd om te genieten en alle perikelen rond mijn zaak te vergeten, al was het maar voor een paar dagen.

Het bruin-roze kleurpotlood liet zich als eerste kiezen. Geen idee waarom. Ik begreep het pas toen ik een rechthoekje had getekend onderaan het papier. Steen voor steen vormde zich de weg door de duinen die eindigde in een knalgele zon, die over de gehele breedte van het blad scheen. Het gebladerte van een dikke, stevige boom cirkelde ik donkergroen. Ik voelde hoe ik in een flow kwam en de volgende kleuren pakte zonder erbij na te denken. Grijsgroen voor het lage struikgewas met felrode besjes. Een knalblauwe vogel die vanaf een brede tak haar lied zong. In het frisgroene gras lag een zwarte kat

die droomde van een succesvolle vangst. Wat was het toch heerlijk om iets te maken zonder erover na te denken en volledig op te gaan in het moment.

Drie kwartier later ruimde ik met een stijve rug de spullen op van het wankele tafeltje. Net toen ik de tekening wilde opbergen, verscheen er een mooie, volle baard en een stel vriendelijke, blauwe ogen in mijn gedachten. Nee, daar ging ik echt niet aan beginnen, hoe hard het ook kriebelde en hoe graag ik dat lieve gezicht ook wilde vastleggen. Aan mensen waagde ik me niet, uit angst ze anders af te schilderen dan ze werkelijk waren. Het was ook verdomd moeilijk en op moeilijke toestanden met mannen zat ik niet te wachten.

De herinnering aan mijn vorige relatie, en dan vooral het pijnlijke einde, zat nog redelijk vers in mijn geheugen, al kon ik me niet voorstellen dat de struikrover net zo ongevoelig kon zijn als mijn ex.

Achteroverleunend in het onbuigzame stoeltje probeerde ik met gesloten ogen te genieten van de zon. De warme stralen streelden mijn gezicht en schouders, gleden over mijn borsten langs mijn buik en kietelden mijn schoot. Alsof de warme blik van de man over mijn lichaam gleeed. Oké dan... Ik gaf me gewonnen. Ik ging hem niet vastleggen in een tot mislukken gedoemde tekening, maar een fotografische herinnering in mijn geheime album met Leuke Mannen was hij zeker waard.

Waarom had ik eigenlijk zijn telefoonnummer geweigerd? Hij had het op een presenteerblaadje aangeboden en ik had het domweg afgeslagen. Ik zuchtte. Dan had ik nu een berichtje kunnen sturen dat Moby Dick terecht was. En dan? Waarschijnlijk had hij me alleen een duimpje teruggestuurd en wat kon je daar nog op antwoorden? Ik stond op en rekte me uit. Een wandeling zou mijn lichaam en geest goed doen.

Ik volgde een duinpad dat uitkwam aan zee en liep op blote voeten langs de kust. In de verte zag ik een strandpaviljoen opduiken tussen de verblindend witte duinen. Het geroezemoes en de drukte lagen inmiddels ver achter me. Mijn ademhaling volgde het ritme van de golven en de geur van zeewier en zout vulde mijn longen. Fijne schelpjes kietelden mijn voetzolen, terwijl ik over de schelpenrand de zee inliep. In het ondiepe deel bleef ik staan. Het water kabbelde lauwwarm over mijn voeten, die zich langzaam vastzogen in het zand. Ik sloot mijn ogen, voelde de ontspannen beweging van mijn borstkas en zakte steeds dieper weg. De gedachten waarmee ik al maandenlang rondliep – over hoe het nu verder moest met mijn winkel, die me geen cent opbracht, en hoe ik zo zuinig mogelijk de rest van de maand kon doorkomen – verdwenen met een zacht briesje achter de horizon. De paar vrije dagen die ik mezelf had gegund omdat ik gratis in het huisje van mijn ouders kon, wilde ik koesteren en niet verpesten met nadenken over mijn financiële situatie. Ik ademde nog eens rustig in en uit en draaide me om in de richting van de strandtent.

Dorstig en bezweet liep ik naar het terras. Een koel drankje en een plekje in de schaduw, dat was het enige wat ik nodig had. Bij een klein rond tafeltje met uitzicht op zee stonden net twee personen op. De grote, stevige man, die met zijn rug naar me toe stond, stootte zijn hoofd bijna aan de parasol. Een lang, dun meisje in een ultrakort spijkerbroekje liep met grote passen mijn richting uit. Ik zette koers naar de vrije plek. Net op het moment dat de man en ik elkaars pad kruisten, bleef hij staan en draaide hij zich naar me toe.

‘Hé, jij hier?’ hoorde ik van onder zijn verweerde strohoed. ‘Wat een toeval! Is je kat alweer terug?’

Mijn voeten zochten houvast op de ruwe planken onder me en mijn adem stakte in mijn keel. Dit kon toch niet waar zijn? De Leuke Man? Hier?

Zweet stroomde in hete druppels van mijn gezicht dat vast zo rood kleurde als een overrijpe tomaat.

‘Eh, ja... ja, die is weer terug. De walvis is aan land.’ Ik lachte onbeholpen om de domme opmerking.

Wat had ik nu weer gezegd? Hij vond me vast een idioot. Zo voelde ik me ook. En gestrest. Een gestreste idioot. Adem in, adem uit.

‘Merel,’ riep hij naar het meisje dat al bij de trap was. ‘Wacht eens.’ Het meisje bleef staan en tikte wat op haar telefoon.

‘Dit is de vrouw van de weggelopen kat met die grappige naam waar ik het over had. Moby Dick. Hij is weer terug.’

Het meisje keek van het schermpje naar mij. Haar blik gleed kort over mijn gezicht en bleef hangen bij mijn jurk.

‘O hoi,’ zei ze, niet echt geïnteresseerd. ‘Wat goed dat-ie er weer is.’ Ze keek met een opgetrokken wenkbrauw naar de man. ‘Pap, gaan we nu?’

De man keek naar mij. Mijn buik kriebelde. Het zweet gutste over mijn rug, alleen mijn mond was kurkdroog.

‘Goed dat alles weer in orde is.’ Zijn parelwitte tanden kwamen tevoorschijn als een tropische verrassing. Flauwtjes glimlachte ik terug. Ik had al drie keer diep in- en uitgeademd en trok mijn buik in. Hoe moeilijk kon het zijn om iets tegen een leuke man te zeggen?

‘Hij was vlak bij het huisje, zoals je dacht, en kwam meteen naar me toe.’ Met een geamuseerde blik in zijn ogen luisterde hij naar me, maar nog voor hij kon reageren werden we onderbroken.

‘Pap,’ zeurde het meisje met de lange giraffenbenen. ‘Kom je?’

Ze rolde met haar ogen alsof ze flauw ging vallen. Hij keek even naar haar, toen weer naar mij, terug naar haar en weer naar mij.

‘Ja, eh, fijne vakantie dan nog. Hoe lang blijf je eigenlijk?’

Het meisje liep de trap af.

‘Tot morgen,’ zei ik, alsof ik hem morgen weer zou zien, wat me heel onwaarschijnlijk leek.

Hij keek naar de lege trap en haalde verontschuldigend zijn schouders op.

‘Jammer,’ zei hij. ‘Ik moet ervandoor. Kids, hè? Het zijn net katten, voor je het weet ben je ze kwijt.’ Hij glimlachte en draaide zich om.

Weer keek ik naar zijn brede rug, die zich steeds verder van mij verwijderde. Hoe was het mogelijk? Voor de tweede keer op dezelfde dag had ik mijn kans bij deze leuke man verprutst.

2

Drie dagen later haalde ik net geroosterde groenten uit de oven terwijl ik dacht aan de gratis workshop waarvoor ik me had ingeschreven en die over een uur zou beginnen. De deurbel haalde me uit mijn overpeinzingen. Dat moest Esmee zijn. Ik deed mijn ovenhandschoenen uit en liet haar binnen.

‘O, wat ruikt het hier lekker, Amber! Wat ben je aan het maken, zusje?’

Zoals altijd viel ze meteen met de deur in huis, mét haar gebruikelijke ‘zusje’, alsof ik nog steeds een kind was en zij als enige volwassen was geworden.

Ze keek naar de bakplaat met puntpaprika’s, tomaten, knoflooktenen, ui en rozemarijn.

‘Een ovenschotel met dit weer?’ vroeg ze met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Nee, soep van geroosterde groenten. Als je vijf minuutjes wacht kun je een bordje mee-eten. Ik heb ook nog rijstwafels en hummus.’

Ze schoof een stoel onder de rookglazen eettafel vandaan.

‘Lekker! Ik heb honger als een paard. Ik had geen tijd om te lunchen en straks ga ik meteen door naar een netwerkevenement. Pfff...’

Nog voor ze goed en wel zat, sprong ze alweer op en trok ze de koelkast open.

‘Heb je wijn?’

Sinds kerst had ik geen alcohol meer gekocht. Er kwam praktisch nooit iemand op bezoek en, eerlijk is eerlijk, het was me te duur. Ik griste de kan met citroenwater en verlepte takjes munt die ze net had gepakt uit haar handen en spoelde de inhoud weg.

‘Hé, wat doe jij nou? Dat lust ik ook wel, hoor. Ik heb megadorst.’

‘Ik, eh, die stond er al een paar dagen en is niet meer geschikt voor consumptie. Sorry.’

Ik ging haar zeker niet vertellen dat ik ’s ochtends de plakjes citroen uit mijn theekopje viste, die opspaarde in een fles en daar mijn eigen brouwsel van maakte met kraanwater en munt uit de kruidenbak op het balkon. Ik pakte een fles ice tea die ik voor negenenzestig cent had gescoord bij een van de discounters waar ik tegenwoordig mijn boodschappen deed. Geen biowinkels meer voor mij en al helemaal geen gespecialiseerde kruidenierszaken of gezellige zaterdagmarkten. De laatste paar maanden draaide ik iedere euro wel drie keer om voor ik die uitgaf.

‘Hoe was het eigenlijk in Zeeland?’ vroeg mijn zus nadat ze goedkeurend het drankje had geproefd, waar ik snel nog wat ijsblokjes bij had gegooid om het te verdunnen.

Ik pakte de sleutel van het huisje en legde die voor haar neer.

‘Lekker, maar kort. Ik had echt het gevoel dat ik er even helemaal uit was,’ antwoordde ik

‘Je hebt maar weer geluk met zulke ouders,’ zei ze knipogend, waarna ze verder nipte aan het ijskoude drankje en de sleutel in haar tas stak.

‘Het is inderdaad lief dat wij deze laatste week van hen hebben gekregen omdat ze eerder naar huis moesten,’ zei ik, en ik schoof de groenten van de snijplank in de pan. ‘Gelukkig dat jij ook nog kunt genieten van een paar dagen aan zee.’

Ik probeerde het bonzen van mijn hart te negeren, terwijl ik dacht aan de twee onverwachte ontmoetingen met de Leuke Man. Zou ik mijn geheimje delen met haar? Uit ervaring wist ik dat alles wat ik tegen haar zei tegen me gebruikt kon worden en aanleiding kon zijn voor een stroom van verwijten, al dan niet gevolgd door een stevige woordenwisseling. Zo had ze me eind vorig jaar de les gelezen toen ik me liet ontvallen dat ik nauwelijks nog rondkwam van de winkel, maar weigerde om die te sluiten. Ze had gezegd dat ik mijn verantwoordelijkheid moest nemen en een vaste baan moest zoeken. Eentje met een gegarandeerd inkomen, premie voor de zorgverzekering en recht op doorbetaling bij vakantie en ziekte, wie weet zelfs eentje met een pensioenfonds. Natuurlijk wist ik ook wel dat dit eerder voortkwam uit bezorgdheid dan uit afkeuring, maar het feit dat ik geld wilde verdienen met datgene waar ik blij van werd, hoefde toch niet te betekenen dat ik geen enkele realiteitszin had? En er zouden vast wel weer betere tijden aanbreken, zoals de eerste anderhalf jaar, waarin ik me vol enthousiasme op mijn onderneming had gestort, ondanks de relatiebreuk die ik aan het verwerken was. Mijn argumenten hadden Esmee niet overtuigd.

‘Wie niet horen wil, moet maar voelen,’ had ze me toegebeten. Ze had een paar weken niets van zich laten horen en ik had ook geen aanleiding gevonden om contact met haar op te nemen.

Zwijgend verkrumelde ik een bouillonblokje over de groenten, goot er heet water bij en draaide het gas verder open. Niet alleen onder mijn neus begon er van alles te borrelen, ook in mijn onderbuik ging het weer flink tekeer. Het was me aardig gelukt om niet al te veel aan de man met de baard te denken sinds ik weer thuis was, maar nu Esmee over Zeeland begonnen was, kwam de herinnering toch weer bovendrijven.

De afgelopen dagen was ik vooral druk bezig geweest met herfstkleding wassen en strijken, stofjes uitzoeken, knippen, naaien, kastjes

opruimen en vooral schoonmaken. Van mijn atelier tot mijn keuken, alles blonk me tegemoet.

Ik haalde de pan van het vuur en zette de staafmixer erin. Op turbostand, al was dat niet de bedoeling. Hete soep spatte in mijn gezicht en spetterde op het aanrecht. Ik deinsde achteruit. Tomaatkleurige straaltjes gleden over de maagdelijk witte deurtjes. Op de blinkende keukenvloer ontstond een helderrode plas. Ik kon wel huilen. Al mijn harde werk was voor niets geweest.

Esmee sprong op, haalde een natte doek over de ravage en keek me aan.

‘Gaat alles wel goed met je, Amber? Waar zit je met je gedachten?’ vroeg ze, toen ze zich omdraaide.

Op het moment dat ze mijn naam noemde en me aankeek, werd ik rustig en was ik dankbaar dat ik toch een zus had die zo af en toe eens kwam binnenvallen, al was het maar voor even, om iets te komen halen of brengen. In feite was ze de enige met wie ik dit überhaupt kon delen. Ik ging zitten, nam een slok van mijn drankje en begon aan mijn verhaal. Ondertussen keek ze meerdere malen op het display van haar telefoon, slurpte ze haar soep naar binnen en knabbelde ze wat aan een rijstwafel.

‘Dus kort samengevat,’ zei ze toen ze opstond en haar tas pakte. ‘Je bent een leuke man tegengekomen, weet niet hoe hij heet, weet wel waar hij ongeveer woont en dat hij een dochter heeft, die Merel heet, met benen zo lang als een giraf. Juist?’

Ik knikte en besepte nogmaals dat mijn kans verkeken was. Ik had geen enkel concreet aanknopingspunt. Alleen zijn lachende gezicht, waarvan ik helemaal in de war raakte.

‘Hm, ik vrees dat we het daarmee niet gaan redden. Als je nog iets te binnen schiet, laat het me dan weten. En waarom neem je nooit je visitekaartjes mee? Als je dan eens een leuke man tegenkomt, kun je tenminste je kaartje geven.’

‘Er is toch geen enkele man die mij...’ sputterde ik zachtjes tegen. Ze stond al bij de voordeur. ‘Nou, ik ga ervandoor, zusje. Ben al laat. Kus, kus. Hoor je!’

Verstrooid lepelde ik mijn laatste beetje soep op en probeerde ik me te herinneren waar mijn kaartjes lagen. Eigenlijk had ze wel een punt. Ik kon terugrijden naar het vakantiepark en ze daar op zo veel mogelijk plekken in de buurt achterlaten. Dat zou me wel een halve werkdag en een volle tank kosten, maar in een leuke man moest je natuurlijk wel investeren.

Ik pakte een rijstwafel, smeerde er hummus op en strooide er wat paprikapoeder over. Zonder ook maar een hap te proeven van wat ik at, realiseerde ik me dat:

- a) een man doorgaans niet gelokt werd door een afbeelding van een winkel met vintagekleding;
- b) er niemand voor een tweedehands jurkje van Zeeland naar Noord-Holland zou rijden;
- c) hij onmogelijk het kaartje aan mij kon linken, want hij wist helemaal niet wie ik was en dat ik een winkel had;
- d) hij waarschijnlijk helemaal niet geïnteresseerd was in mij of al een vriendin had.

Vooraf dat laatste leek me logisch en verklaarde hoogstwaarschijnlijk waarom de twee ontmoetingen op niets waren uitgelopen, los van mijn stompzinnige gedrag natuurlijk. Nog een geluk dat ik me had ingeschreven voor de workshop ‘Vertrouwen op je intuïtie’ die zo begon. Wie weet stak ik daar nog iets van op.

3

Elke ochtend na mijn yogaoefeningen stapte ik het kleine keukenbalkon op om de zon te begroeten. Jammer genoeg ging die vandaag schuil achter een dik, grijs wolkendek. De vleermuismouwen van mijn zomerse ochtendjas wapperden om me heen. Rillend bleef ik in de deuropening staan. Het was nog maar twee weken geleden dat ik terugkwam uit het zomerse Zeeland en de herfst lag al op de loer. Zelfs hier op de tweede verdieping hoorde ik de wind gieren door de beukenhaag voor het flatgebouw. Het blad was alleen nog te groen en zat nog te vast om los te laten. Ik ging naar binnen, goot heet water in een beker, hing er een gebruikt theezakje in en kreeg ineens trek in kaneelbroodjes. Vandaag eens geen rijstwafel met peperstroop. Vandaag had ik zin om te zondigen met bloem, eieren, witte suiker, melk en troostrijk kaneel. Zo'n beetje alles waar ik een opgezette buik van kreeg en moe van werd, maar wat wel onweerstaanbaar lekker was. Ik ging aan de slag en maakte er een paar extra zodat ik die kon delen bij de thee met mijn buurvrouw die boven mijn winkel woonde, mevrouw Knipschaer. Als ze zou komen, tenminste. Vroeger kwam ze trouw iedere woensdagmiddag naar beneden om te kijken hoe de zaken ervoor stonden. En voor de gezelligheid en de koekjes uiteraard. Ze was net als ik alleen en dol op

zoetigheid. Ze kletste me altijd de oren van het hoofd. Zo wist ik alles over haar man, die dertien jaar geleden was overleden. En over haar zoon Bart, die me de winkelruimte verhuurde en ook nog een tijdje in mijn Leuke Mannen-album had gestaan, maar verhuisd was naar het Leuke Maar Bezette Mannen-album. En ze raakte niet uitgepraat over haar kleinkinderen en haar dove kat. De afgelopen maanden zag ik haar minder vaak. Net als mijn oma had ze schijnbaar geen zin meer om haar veilige woning te verlaten. De theevisite van mevrouw Knipschaer was weer een van de dingen die uit mijn leven leek te glippen. Net als mijn vaste klanten, die nauwelijks nog langskwamen, mijn zus en vriendinnen, die afspraken afzegden omdat de combinatie werken en voor kinderen zorgen zo uitputtend was, mijn ouders, die zich dagelijks moesten ontfermen over mijn oma.

Begin dit jaar was ik best tevreden over mijn leven. Niet superhappy, maar ook niet lichtelijk ontmoedigd, zoals nu. Mijn bestaan als single werd voldoende gecompenseerd door mijn familie, mijn vriendinnen, mijn katten, en mijn zaak, die eigenlijk een uit de hand gelopen hobby was. En ook al vielen de inkomsten vorig jaar wat tegen, de eindejaarsperiode had toen veel goedgeemaakt. Koopjesjagers wisten mijn winkel te vinden voor betaalbare feestkleding, bijpassende accessoires en originele zelfgemaakte cadeaus. Na het gebruikelijke rustige eerste kwartaal, had ik dit jaar echter geen hoopgevend tweede kwartaal gehad. Integendeel. Ik had een deal moeten sluiten met Bart Knipschaer om tijdelijk de huur niet te hoeven betalen. Telkens als de winkelbel ging, hield ik mijn hart vast dat hij het geld kwam opeisen.

Vol goede moed trok ik een dagkaart op mijn favoriete astrologische website, terwijl ik wachtte tot de kaneelbroodjes klaar waren. *Een on-*

verwacht bezoek zal een doorbraak betekenen in een zaak waaraan je hevig twijfelt. Hopelijk geen deurwaarder die beslag op mijn inboedel zou komen leggen. Het zou me niets verbazen.

Een half uur later stapte ik naar buiten met de in bakpapier gewikkelde versgebakken broodjes in mijn tas. Bij een omslag van het weer, zoals nu, ruimden veel mensen hun zomerkleding op. Vorig jaar waren er rond deze tijd heel wat leuke items mijn kant op gekomen. Vandaag verwachtte ik niet veel. Niet veel klanten, niet veel kleding en al helemaal geen doorbraak. Ik verwachtte eerlijk gezegd helemaal niets. Zelfs geen bezoek van Bart.

Nog voor ik beneden was, begon het keihard te regenen. Ik besloot na enig wikken en wegen toch de auto te nemen, die ik zo min mogelijk wilde gebruiken om benzine te besparen en verdere slijtage te voorkomen. Behendig reed ik mijn autootje achteruit en voegde ik in op de openbare weg. Regendruppels tikten hard op de voorruit en de ruitenwissers kwamen piepend in beweging. Die mochten ook wel eens gesmeerd worden. Hoe lang was het geleden dat ik onderhoud had laten doen? Ik kon het me niet herinneren. Terwijl ik langzaam optrok en de richtingaanwijzer uitdeed, leek het alsof de voorkant overhelde naar links. Vreemd. Stapvoets reed ik door en bij elke omwenteling voelde ik een ritmisch gebonk. Snel zocht ik een plek waar ik stil kon staan. Voordat ik had gekeken wist ik al wat er mis was. Inderdaad. Een lekke band. Zo plat als een dubbeltje. Ook dat nog. Zelfs mijn ouwe, trouwe bakkie liet me in de steek.

Mismoedig opende ik het handschoenenkastje en bladerde door de berg papieren die nodig eens uitgedund moest worden. Verzekeringsbewijzen van jaren geleden, twee schadeformulieren waarvan er één half was ingevuld, een verkleurde, kartonnen parkeerschijf. Was die eigenlijk nog wel geldig? En wie moest ik nu bellen? Het was de eerste keer dat ik zoiets meemaakte, en hopelijk ook de laatste. Ik toetste een telefoonnummer in dat ik vond op een van de papieren.